

PÅSKEDAG

Ud af det knuste og det ødelagte kan der stadig opstå håb!

Det lærer påsken os!

I dag, påskesøndag, på kirkens største helligdag kan jeg ikke lade være med at tænke på liv! Ikke på det enkelte levede liv, ikke på mit eller jeres liv, men på *liv* generelt:

Indtil videre er vi ikke stødt på andet liv i universet end vores eget her på jorden. Dermed bliver det stadig mere og mere tydeligt, at *liv* er chokerende sjældent. Det fortæller os meget om, hvor værdifuldt *liv* er, og det viser os, at der er så utroligt mange ting, der skal spille sammen, for at liv kan skabes:

Først og fremmest skal der være et miljø, der understøtter liv.

Der skal være en planet, en atmosfære, der skal være vand, varme og ilt, der skal være tyngdekraft, og der skal være næring.

Vi, der står her på en levende, nærende og varm planet, vi er her kun i dag, fordi vores forældre mødte hinanden, og vi er her også kun i dag, fordi de brugte årevis af deres liv på at passe på os, så vi kunne trives og blive voksne.

Deres indsats gør kun *vores liv* endnu mere værdifuldt!

.....

Liv er sjældent!

Det er svært at skabe liv, eller sagt mere generelt, så er det svært at skabe noget som helst, og det ved vi sådan set godt:

At strikke en trøje, at male et billede eller at skrive en bog er svært!

Det kræver arbejde, det kræver, at man har siddet i timevis og øvet sig, så man ikke taber masker, så ordene ikke lyder som en kliché, eller så farverne på maleriet ikke bare ender i en udefinerbar brun klat.

Til sammenligning er det chokerende let at ødelægge noget!

Enhver idiot kan krølle en akvarel sammen eller klippe en trøje i stykker, og enhver idiot kan trykke *delete* så alle ord forsvinder.

Vi kan alle sammen skabe et eller andet!

Men det er ikke os alle forundt at kunne skabe stor musik, eller strikke en Marianne Isager trøje.

Men at ødelægge; det er os alle forundt, og det gælder både de små ting og den store kunst, Vi kan alle sammen ødelægge, så det skabte værk smuldrer væk i stumper og stykker, og al den nænsomhed og alle de mange timers forudgående arbejde bliver til ingenting på

splitsekund!

.....

Spændet mellem skabelse og ødelæggelse bliver tydeligt for os her i påsken.

Det bliver tydeligt at se, hvor let det er at ødelægge.

Hvor let det er at vende en stemning blandt folk, så hyldest bliver til had, og liv bliver til død!

Og i år er det om muligt endnu mere tydeligt!

For selv om vi næsten ikke kan bære at høre mere om coronavirus. Så må vi alligevel sige, at det er trængt dybt og ødelæggende ind i vores hverdag:

så dybt, at det får vores samfund til at krølle sig sammen som et lærred, og så dybt, at der trykkes *delete* på vores måde at omgås hinanden på.

Men ud af det knuste og det ødelagte, kan der stadig opstå håb.

Det lærer påsken os!

Det viser Gud os hvert år påskedag, hvor vi står op til glædesbudskab, til lys og til håb!

Vi har brug for at høre påskeglæden, og i år klinger ordene måske ekstra stærkt i os, fordi vi har brug for at høre, at der *er* en Gud til stede.

En Gud, der kan skabe liv af død!

Vi har brug for at høre, at den samme Gud, som åndede liv i universet, ved altings begyndelse, vendte langfredagssorg til opstandelsesglæde og skabte liv ud af vores ødelæggelse.

.....

Vi har alle mulighed for at skabe!

Sådan er det med vores liv, og sådan er det med *liv*!

Vi kan skabe familier, varme og omsorg. Vi kan skabe klæder, måltider og bagværk, og vi kan plante haver og bygge broer og huse.

Nogle af os kan skabe stor kunst:

Leonard Cohen skabte i sangen "Anthem" fra 1992 poesi og håb med ordene:

There is a crack in everything that's how the light gets in.

I år skabte virus store sprækker i vores liv.

Coronavirus har givet os død og ødelæggelse.

Men påskelyset og påskehåbet stråler så meget klarere på en mørk baggrund, og i dag: påskedag 2020 kan vi nære håb om, at påskelyset trænger ind i alle de sprækker som sorg, sygdom og ødelæggelse har givet os.

For håbet tændes i os når vi hører påskeevangeliet:

Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv.

For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne.

De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde.

Men englen sagde til kvinderne.

»Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå.

- Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.«

Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det.

Amen.